

het. Jfr. *Fullkomlig*. — *Ofullkomlighet*, f. 3. — *Ofullkomligen* eller *Ofullkomligt*, adv.

OFULLSTÄNDIG, a. 2. 1) Saknande någon af de delar, hvilka erfordras, för att utgöra ett helt. *O-t verk*. — 2) Se *Ofullkomlig*. — 3) (bot.) *O. blomma*, med enkelt blomhylla. — *Ofullständighet*, f. 3. — *Ofullständigt*, adv.

OFULLÄNDAD, a. 2. Ej fulländad. Jfr. *Fullända*. — *Ofulländadt*, adv.

OFVAN, åvann, adv. 1) Betecknar rörelse eller utsträckning ifrån ett högre ställe. *Från o. till nedan*. — 2) Se *Osvanføre*, 2. *Här o. nämde personer*. — 3) Upp till. *Tre kronor, två o. och en nedan*. — *Prep.* Uppöfver, uppom. *O. jord*. [Åvann.]

OFVÄNBEMÄLT, **OFVANBERÖRD**, **OFVANNÄMD**, **OFVANOMFÖRMÄLT**, **OFVANOMTALAD**, **OFVANSAGD**, adj. Ofvanføre nämnd, omtalad. Brukas i rättegångs-, förvaltnings- och affärsstil.

OFVANEFTER, adv. Se *Osvanifrån*.

OFVÄNFÖR, prep. o. adv. På ett ställe uppom en höjd eller sluttande yta. *O. backen, trappan*. — *Syn.* Uppom, Ofvanom.

OFVÄNFÖRE, adv. 1) Har samma bemärkelse som *Osvanför*, med den skilnad, som betingas af ordets adverbiala natur. *Stå, sitta o. En o. belägen koja*. — 2) På ett ställe längre upp i skrift, bok, eller vid slutet deraf. *Ett o. omnämndt förhållande*. — Säges i allmänhet och äfven skrives *Osvanför*.

OFVÄNFRÅN, prep. o. adv. Se *Uppifrån*.

OFVÄNIGENOM, adv. Se *Uppigenom*, adv.

OFVÄNNÄMD, se *Osvanbemäلت*.

OFVÄNOM, prep. o. adv. Se *Osvanför*, *Osvanföre*.

OFVÄNOMFÖRMÄLT, **OFVÄNOMTALAD**, se *Osvanbemäلت*.

OFVÄNOMKRING, prep. o. adv. Kring öfra delen, kanten af något.

OFVÄNPÅ, prep. o. adv. 1) Uppå, uppöfver. *Ett skåp med en bild o.* (Fig.) *Ligga, komma, vara o., hafva, få öfverhand*. — 2) På öfra ändan af ett föremål. *O. klädningen. Der o.* — *Syn.* Ofvantiłl.

OFVANSAGD, se *Osvanbemäلت*.

OFVANTILL, adv. Se *Osvanpå*, 2.

OFVÄNÖFVER, prep. o. adv. Se *Uppöfver*.

OFYNDIG, a. 2. (bergsbr.) Ej malmförande. — *Ofyndighet*, f. 3.

OFÄNG, n. 3. (föga brukl.) Orätt fångtet gods.

OFÄLLE, n. 4. Se *Ofall*.

OFÄRD, c. sing. Se *Udergång*, *Olycka*. *Be-*

reda ens o.
OFÄRDIG, a. 2. 1) Ej färdig, ej fullbordad. Säges i denna bem. mindre väl. — 2) Behäftad med något svårare kroppslyste, hvilket är till men vid kroppsarbete. *O. i armen, i handen, i högra foten*.

OFÄRDIGHET, f. 3. Lyte, som gör men vid förrättande af kroppsarbete.

OFÖR, a. 2. (mindre brukl.) Se *Vanför*.

OFÖRARGLIG, a. 2. Som ej gör förargelse. *Ett o-t skämt*. — *Oförarglighet*, f. 3. — *Oförargligt*, adv.

OFÖRBEHÅLLSAM, a. 2. Ej förbehållsam. — *Syn.* Öppen, Öppen. — *Oförbehållsamhet*, f. 3. — *Oförbehållsamt*, adv.

OFÖRDELAKTIG, a. 2. 1) Ej fördelaktig, ej bringande fördel. *En o. befallning*. — 2) Som bringar förlust. *O. affär, spekulation*. — 3)

Ögynnsam. *O-t utseende. Hysa o-a tankar om någon. Händelsen gjorde ett o-t intryck*. — *Syn.* (för alla bem.) Oförmanlig. — *Ofördelaktighet*, f. 3. — *Ofördelaktigt*, adv.

OFÖRDERFVAD, a. 2. Ej förderfvad. Säges i moraliskt hänseende. *En o. ungdom*.

OFÖRDRAGSAM, a. 2. Som ej har fördrag med andras fel och svagheter eller med olika tänkande. *En o. människa*. — *Syn.* Intolerant. — *Ofördragsamhet*, f. 3. — *Ofördragsamt*, adv.

OFÖRDRÖJLIG, a. 2. Som ej kan, får fördröjas. *Med o. skyndsamhet*. — *Syn.* Oförtöfvad.

OFÖRDRÖJLIGEN ell. **OFÖRDRÖJLIGT**, adv. Utan uppskof, utan dröjsmål, med största skyndsamhet, med första. *Bed honom o. komma*. — *Syn.* Oförtöfvadt.

OFÖRE, n. 4. (föga brukl.) Brist på före.

OFÖRENLIG, a. 2. Som ej låter sig förena, ej öfverensstämmande (med). *Dessa begrepp äro o-a. O. med god ordning*. — *Osförenlighet*, f. 3.

OFÖRFÄLSKAD, a. 2. Ej förfalskad. — *Syn.* Sann, Äkta.

OFÖRFÄREN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Ej förfaren (jfr. d. o.). *O. i en konst, ett yrke*. — 2) Se *Oerfaren*. — *Osförfarenhet*, f. 3.

OFÖRFÄRAD, a. 2. Se *Oförskräckt*. — *Osförfäradt*, adv.

OFÖRGRIFLIG, a. 2. Ej innefattande, ej ämnad att innefatta någonting förgripligt. *Min o-a tanka är, att...* — *Oförgrifplighet*, f. 3. — *Oförgrifligen* och *Oförgrifligt*, adv.

OFÖRGÄNGLIG, a. 2. Ej underkastad förgängelse. *O. ära*. — *Syn.* Ovansklig, Oförvansklig. *Varaktig*. — *Oförgänglighet*, f. 3. — *Oförgängligen* och *Oförgängligt*, adv.

OFÖRGÄTLIG, a. 2. Som ej kan förgätas, glömmas. *O. händelse*. — *Oförgänglighet*, f. 3. — *Oförgängligt*, adv.

OFÖRHAPPANDES, adv. (af isl. *Happ*, händelse, lycka) Se *Oförmodadt*.

OFÖRKRÄNKT, a. 1. Ej förkränkt; ostörd, oqvald.

OFÖRLIKNELIG, a. 2. Se *Ojemförlig*. — *Osförliknelighet*, f. 3. — *Osförlikneligt*, adv.

OFÖRLÅTLIG, a. 2. Som ej kan förlåtas, ej förtjenar förlåtelse. — *Syn.* Oursäktlig. — *Osförlåtligt*, adv.

OFÖRMEDLAD, a. 2. (kameral.) Ej förmedlad. Se *Förmedla*, 2. *O-t hemman*.

OFÖRMODAD, a. 2. Som man icke förmodat, väntat. *En o. lycka*. — *Syn.* Öväntad, Oförväntad, Oförsedd, Oförmodlig, Oförtänt, Oförtussedd.

OFÖRMODADT, adv. Utan att man förmodat, väntat det. *Han kom helt o.* — *Syn.* Öväntadt, Oförväntadt, Oförsedd, Oförmodligen, Oförtänt, Oförvarandes, Opåräknadt, Oförhappandes.

OFÖRMODLIG, a. 2. Se *Oförmodad*.

OFÖRMODLIGEN, adv. Se *Oförmodadt*.

OFÖRMÅGA, f. 1. 1) Brist på förmåga. — 2) Brist på afslingsförmåga. — *Syn.* (för begge bem.) Oförmögenhet.

OFÖRMÄNLIG, a. 2. Se *Ofördelaktig*. — *Oförmänlighet*, f. 3. — *Oförmänligt*, adv.

OFÖRMÄRKT, adv. Utan att märkas. *O. af lägsna sig*.

OFÖRMÖGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Utan